VLAAMSCHE KUNST

Meisjeskopje.

„Vlaamsche Kunst", zoo noemt de bekende Belgische schilder A. Ost zijn werk, hetwelk nu in het gebouw van de Maatschappij ter Bevordering der Bouwkunst te Amsterdam is tentoongesteld. Ja, Vlààmsch, door-en-door Vlaamsch is dit werk, is althans dàt gedeelte ervan, hetwelk wij als het beste van Ost beschouwen. Er komt een uitbundige humor, een plezante levensbeschouwing tot U uit deze rake, krachtige aquarellen, en uit deze rappe, handige teekeningen. Ost ziet de zonderlinge zotternijtjes van de menschen aan, — (en die hebben ze wel eens, zooals ieder weet), — en vóór hij zelf merkt waarmede hij doende is, heeft hij er met zijn vlugge pen, of zijn rappe penseel al wat van op het papier staan. Luchtig, los, levend. En zoo maar langs zijn neus weg, zou je kunnen zeggen, want denk vôoral niet, dat Ost gewichtig is, of zwaar op de hand, — dat zijn zoo van die dingen, waar ze, gelukkig, daar in zijn land renonce aan hebben; hij bekijkt de wereld zooals hij ervoor staat, en dat is nu toevallig aan den koddigen kant. En wat hij ziet schrijft hij voor ons op, voor de aardigheid. En het is ook aardig. Dat verzeker ik U.

Wat hier alles van de wanden U tegenlacht! Lachende lieve koppen van vrouwen en van mannen; wangen die gezond en gulrond wel appelen lijken, monden die U tegenlachen, nee maar, lachen, je moet zelf wel meedoen of je wilt of niet. Mannen en vrouwen en kinderen, die samen een genoeglijk praatje maken, een pleizierigen kuitenflikker dansen, een pinte drinken, een pijpke toebak smoren, of mekaar een beetje in het ootje nemen, . . . het is altemaal als boekjes vol verhaaltjes, deze teekeningen en aquarellen, plezante, pakkende verhaaltjes, vlug verteld, maar knap en onderhoudend; veelal vol smakelijke grappen en rake, kleine trekjes. En het ziet er allemaal zoo vlug uit, hè, zoo vlug als water.

Ook zijn er ernstiger, ja weemoedige verhaaltjes onder en soms pakken die al evenzeer, maar het echte werk van Ost, het eigenste van hem, vinden wij toch de boertige tooneeltjes, sprankelend van speelschheid.

De kunstenaar — een echt Vlaamsch type zoo, met zijn geelblonden haartooi en baard, door een breeden deukhoed overschaduwd, — verhaalde mij, daar vòòr zijn werk, van nieuwe plannen, meer ernstige en ook religieuze onderwerpen, doch waaraan hij tot nu toe maar weinig heeft kunnen doen, daar de oorlog hem zóó er middenuit heeft voortgejaagd. Van dat latere werk vinden we eenige proefstukken — meer decoratief dan zijn op den man af gedane, koddige tafereelen uit vroeger periode, die ons zoo aanstonden, — o.a. het, door ons gereproduceerde meisjeskopje, door den maker „Bleuette" genoemd.

Het is luchtig en eenvoudig, maar ook strakker dan de vroegere figuren, fijn zijn de lijnen van het gezichtje even aangegeven tusschen de vlakke partijtjes van muts, haarlokken en kleedje.

Ook voorbeelden van Ost's religieuze kunst zagen wij er verscheidene bijeenen.

Na den oorlog wil de schilder, die nu uit zijn doen is, zich op die religieuze en decoratieve kunst meer en meer gaan toeleggen, en wij wenschen van harte dat hij daarin slagen mag, doch wij voor ons kunnen ons al moeilijk voorstellen, dat hij er meer in bereiken zal dan in zijn allerpleizierigste humoresken en voorstellingen van leutigen levenslust, echt Vlààmschen levenlust, en echt Vlaamsche guitigheid. . . .

Dit is nu al de zooveelste Vlaming, die ons overtuigend komt aantoonen de waarheid van het bekende gezegde, dat er in elken Vlaming iets van Uilenspiegel zit.

Hier te lande maakt Ost vooral nogal wat boek-illustraties, — en goede ook — en ook reclame-platen, die er mogen wezen, rap en raak geteekend, en vol leutigheid en leven. We zagen er verscheidene van op deze tentoonstelling, en voor alle geldt hetzelfde: geestig gezien, knap geteekend.

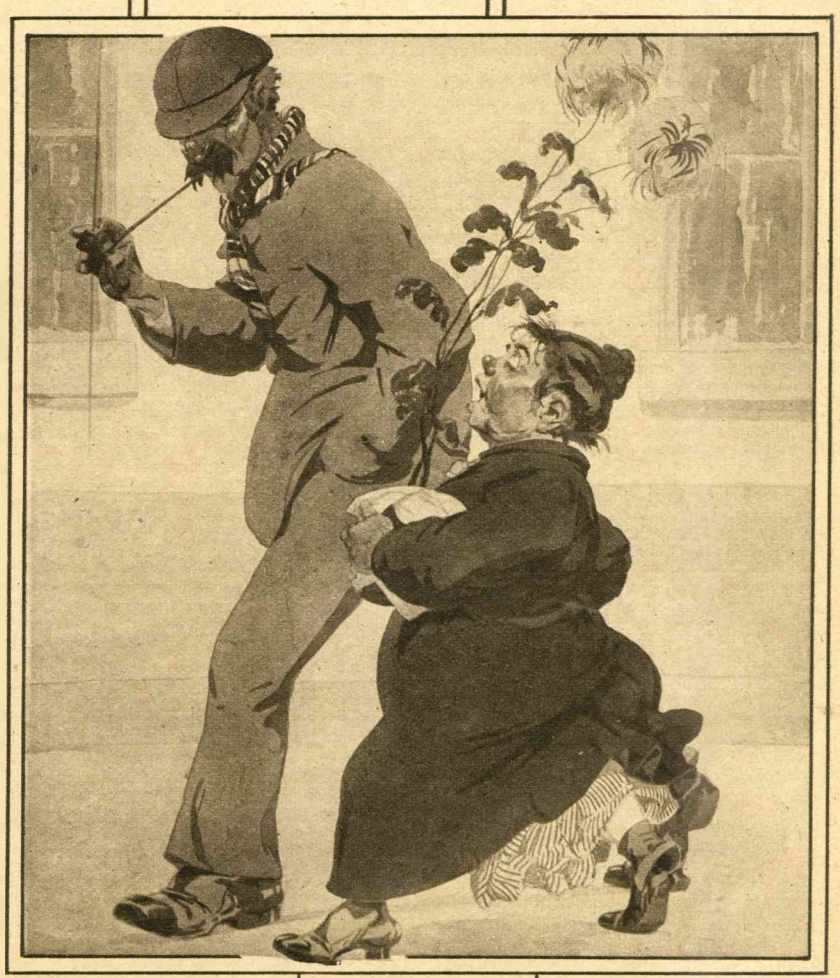
Kyf-Kyf.

Het praatje.

Dansje.

Chrysanthemum.